

XXXVIIIè Premi Montseny Certamen poètic

El jurat del XXXVIIIè Premi Montseny- certamen poètic, integrat pels sotasignats Àngela Asenjo Gómez, Imma Gómez, Laia Masnou, Victor Pallàs i, Anton Carrera, com a secretari, després de valorar els 25 originals rebuts, es plau a fer públic el seu veredict.

Un cop valorats els poemaris seleccionats per cadascuns dels membres del jurat i després de fer un estudi acurat dels coincidents, s'han seleccionat tres originals per la seva qualitat. El jurat proclama guanyador del XXXVIIIè Premi Montseny el poemari número 10 i atorgar la condició de finalistes les obres corresponents als números 9 i 11.

Així, esmentats els números, els títols i els lemes dels poemaris, el jurat ha proclamat com a finalistes els poemaris següents:

Número 9. Títol : La roda de la vida

Número 11. Títol: Parlar amb un estrany

I ha proclamat guanyador el poemari següent:

Número 10. Títol: Des del límit de la tendresa

El jurat felicita els autors de les obres guanyadores, que seran publicades en el proper volum de les Monografies del Montseny, que es proposa editar l'any que ve l'Associació d'Amics del Montseny, organitzadora d'aquest certamen poètic.

Imma Gómez, Àngela Asenjo Gómez, Laia Masnou, Victor Pallàs, Anton Carrera.

A Viladrau, 1 d'agost de 2020

Obertes i examinades les pliques, es comprova que els originals classificats d'enguany corresponen als autors que s'esmenten a continuació:

FINALISTES

Premi d'una placa commemorativa:

Número 9. Títol : La roda de la vida

Autor: Imma Fuster i Tubella, de Barcelona

Número 11. Títol: Parlar amb un estrany

Lema: Tranquil i serè

Autor: Raimond Aguiló, de Reus

GUANYADOR

Premi dotat amb 500 euros i trofeu commemoratiu consistent en una pedra d'ametistes amb escut d'argent.

Número 10. Títol: Des del límit de la tendresa

Lema: Chagall

Autor: Aureli Trujillo Cabezas, de Reus

Raimond Aguiló es va retirar del certamen poètic després que el jurat fallés els finalistes i guanyador.

A Viladrau, 1 d'agost de 2020

Des dels límits de la tendresa

AURELI TRUJILLO CABEZAS (REUS)
(Guanyador)

*el temps és sols com el secret afany
de qui sens nom camina i sense llastre.*

Margalida Pons

EIXIA LA LLUNA

Eixia la lluna,
en l'hora llarga de les nits d'estiu.

Paràvem taula
sota un pronosticat cel de crepuscle.

Amagàvem les respostes
al bosc de les paraules.

Salvàvem els mots
de portes endins,
a l'abrigall dels dies.

DESPENJÀVEM DEL CEL

Despenjàvem del cel
l'estel de colors
que fèiem volar cada tarda,
mentre el sol esquitxava,
de puntetes, la seva ombra.

Recordàvem,
com les busques del rellotge l'hora,
donant corda als records,
amagats dins de caps de matrioixques.

EL VAIXELL DELS TEMPS

El vaixell dels temps
solcava amb fúria
el mar de la memòria.

L'ona de la lluna nova
sargia estels amb fils de pluja.

El vent de les preguntes
fujetejava els silencis.

Una tendresa infinita germinava
a l'hivernacle de les paraules.

DÚIEM TOTS ELS VERSOS DEL MÓN

Dúiem tots els versos del món
al sarró dels somnis.

Sobrevivíem a l'impacte del silenci,
en el seu trajecte
des dels instants perduts
cap a l'oblit darrer.

Al nostre voltant volaven gavines
xipollejant amb el demà.

SEGUIEN DESPENJANT-SE ELS DIES AL CALENDARI,

Seguien despenjant-se els dies al calendari,
sense adonar-nos de com arribaven els freds.

Les tardes eixien a les palpentos,
talment plançons de llum brostant en terra encesa.

Les nits eren pinzellats quadres de pell d'ombres,
sota una pluja menuda profanada pel vent.

Ens endinsàvem amb cautela en tempestes
sense mars, ordides amb plomes de gavines.

L'AIRE, AMARAT DE DESIGS, ASSENYALAVA L'HIVERN

L'aire, amarat de desigs, assenyalaria l'hivern.
La teranyina del temps encerclava les hores.
Les nits s'esberlaven com magrana d'estels.

L'esclatxa de les paraules era prou fonda
per a travessar els instants.

Escrivíem amb mots robats al temps.

TORNÀVEM A SER INFANTS

Tornàvem a ser infants,
llogaters d'un temps diferent,
petits indicis d'innocència en flaix de somnis,
negatius de fotografies a la deriva,
la mansarda on acabaven totes les històries oblidades.

Ens preguntàvem qui era aquell que el mirall retornava,
sota un paisatge d'arbres nus i ombres disfressades.

Palla trenada eren els dies, i ens pesaven,
a contrallum de silencis ignorats per la tardor.

ELS RECORDS BAIXAVEN DRINGANT PER LES ESCALES

Els records baixaven dringant per les escales,
aturant-se al replà de la memòria,
escampant tot de dubtes i promeses.

Llegíem els mots, destriant-los,
pintant el fred al peu de les pors últimes.

Fressats camins ens abocaven dels cims més alts.

ESTIMÀVEM L'HORA CABDELLADA

Estimàvem l'hora cabdellada,
el desig de l'escuma lenta de l'onada,
l'allau de gavines lliscant
pels solcs esmicolats de la platja.

Embastàvem estels
redreçats des de la seva deriva
pels finestrals entornats de la casa.

Traginàvem converses
per les hores robades als enigmes,
les mirades còmplices cap al crepuscle,
pàgines escrites sota secret de la memòria
en remor de marors i eclipsi de silencis,
oasis fugaços cap a l'instant de l'horabaixa.

RECORDÀVEM ELS NOMS

Recordàvem els noms,
el buit de les mans plenes d'anhels,
els ulls creuant lentament el paisatge,
com cuques de llum insinuant l'airecel del captard,
auguris de pentagrames d'estels en la nit.

A recer de l'hivern dormien nocturns oracles.
En oneig d'ombres s'apaivagava el vent.
Queia lenta la lluna, riallera damunt l'aigua.
Creixien els dies en l'enyor de l'oratge.

Ens preguntàvem on seríem l'endemà,
quan, per sobre la lluna del cor,
ja no quedés nit per encendre.

ELS LLAVIS DEL MAR FEIEN MEMÒRIA D'ALGUES

Els llavis del mar feien memòria d'algues.

Un temps trencadís s'esmunyia entre les roques.
Gavines de plata grataven les finestres del captard.

Vesprejava tranquil·la sorra d'aram
en llisa platja des de la mar alta.

TORNAVA L'ATZAR, DES DELS LÍMITS DE LA TENDRESA

Tornava l'atzar, des dels límits de la tendresa,
per mars inundats de vents i barques,
per cels guarnits de veus i ocells,
aclucant-se vora la llum de les pedres,
calant foc al ponent, groguejant-lo.

La roda de la vida

IMMA FUSTER I TUBELLA (BARCELONA)
(finalista)

El que sabem és una gota d'aigua.
El que ignorem és l'oceà.
Isaac Newton

El temps s'ho emporta tot...
I ho dóna tot.
Giordano Bruno

Moltes vegades, les
dificultats preparen una
persona normal per a
un destí extraordinari.
C.S. Lewis

LA RODA DE LA VIDA

Els anys van desfilant agosarats
–cavalls ardits que corren sense brida
pel temps alat que ens mena al seu caprici–
La roda de la vida gira i gira
oferint-nos certeses, utopies
i emocions intenses i sobtades.
Sovint tastem el llast de la feblesa
en un viure que atrau o que empresona
i en el mar insolent del nostre fat
aprenem a guanyar, perdre i renéixer.
Estimem sense límits ni horitzó
bevent-nos cada glop de vida amable,
disfressem les tristeses amb fulgors
i ens fem grans dins la nostra petitesa.
Mirant vers l'infinit pel finestral
ens preguntem on són els somnis fosos
i caminem per albes de silencis,
trencats per un somriure, per un plor
o per un crit intern que ens sotrageja
i ens fa sentir capaços d'entendrir-nos.

L'ànima es vivifica i defalleix
plena d'eufòria o bé de solitud
i, a cops, ens cal sentir i apreciar
allò que vam desar en un vell calaix,
aquells íntims i tan preats records,
aquell reflex fidel del pas del temps
que ens fa misteriosament feliços.
Dins l'esclat de les passions humanes,
maldem per convertir la nostra vida
en quelcom ver i, alhora, extraordinari

malgrat que pel camí hàgim d'afrontar
molts esculls i paranys de foc i glaç.
Mes quin plaer renéixer amb hàlit nou
i abraçar els veritables viaranys
que ens han de dur al vèrtex del cim.
Que immens descloure el llibre de la vida
i trobar-li sentit a cada full.
Quina joia lluitar per saber viure!

Dins el calidoscopi del destí
que ens fa tremolar el cor i, ensems, la ment,
cerquem la pau i la serenitat
que un jorn vam conrear al nostre verger.
A cau d'orella ens va parlant la vida
i un murri atzar se'n riu dels nostres dubtes,
dels nostres prejudicis i fantasmes
i dels nostres quimèrics laberints.

En el riu agitat del pas del temps
vivim amb tota mena de propòsits,
ens amarem del fruit dolç de l'amor,
bateguem per no veure esmicolada
la plenitud -que tant costa abastar-
i ens fa paüra el jou de la injustícia,
gestada tan sovint i tan a prop
que desconcerta el nostre dia a dia.
L'experiència ens forja sense pantes
potser amb traça o, potser, un xic maldestra
mentre implorem que espremi dolls de vida.

La vida, gran proesa, fort combat,
nítida font dels nostres grans delits.
La vida, un misteri immesurable,
un repte immens, un joc inconegut
que ens tatua a la pell instants pregons.

I és amor, complaença i amargor,
tendresa i tempestat, desert i oasi,
de vessall de projectes i d'anhels
que ens encenen el feix dels sentiments...

*I mentre anem glatint i somniant,
la roda de la vida va girant!*

... I l'any 2020, el món es va aturar

Jo entenia el silenci de l'èter...
el mot de l'home no l'he entès
mai.

Carles Riba

DESPRÉS DEL NAUFRAGI

A poc a poc descloc l'íntima porta
del meu *jo* que reclama ser escoltat
com abans, quan tenia als dits la clau
d'un viure que ara és dens i vulnerable.
Els fets ens marquen tot fent-se memòria,
desencís, neguits, somnis fragmentats
i el mall d'un implacable desconcert
que em tenalla i m'eixorda el pensament.
Observo com es perd per l'infinit
el cant que jo he fet sempre a la vida
amb un amor d'espera i de refugi,
amb un amor profund, lliure i sincer,
amb un amor que abasta tots els cels.
He de tornar a menar la meva nau,
crear un espai de vida i de projectes
i aprendre a controlar tanta inquietud.
He d'absorbir el pòsit d'esperances
malgrat les sacsejades de la sang,
malgrat els mars d'onades embravides.
Vull retrobar-me i ser jo altra vegada,
vull sentir dintre meu el clar domini
d'un foc roent que ens ha cremat la pell,
d'una etapa que neix de la penombra.
No he de jeure amb les ànimes vençudes,
no he de perdre'm pels pènduls de la por
ni baixar al gorg dels somnis impossibles.

Vull tornar a ser aigua, terra, foc i vent,
vull estimar un altre cop la vida
i integrar-me en la seva extensa roda

*que malgrat desencisos i naufragis,
ferma i fidel, com sempre va girant!*